

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΠΑΛΙΟΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 3

Τι θα συνέβαινε αν η αγάπη ταξίδευε
με την ταχύτητα του φωτός;

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: OPAL – A LUX NOVEL, BOOK 3
Από τις Εκδόσεις Entangled Publishing, ΗΠΑ 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Φωτεινοί 3 – Οπάλιος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer L. Armentrout
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Plataforma Editorial
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Jennifer Armentrout, 2012
Published by arrangement with Entangled Publishing LLC
through RightsMix LLC. All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Lorand Gelner/www.istockphoto.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1394-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1395-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΠΑΛΙΟΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 3

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στη νίκη
της ομάδας εισβολής του Ντέιμον.
Σ' εσάς, καταπληκτικές μου κυρίες!*

Τζάναλου Κρουζ
Νίκι
Ρία
Μπεθ
Τζέσικα Μπέικερ
Μπέβερλι
Τζέσικα Τζιλινγκς
Σαάιστα Τζ.
Πολίνα Ζίμνοχ
Ράκελ

Δεν κατάλαβα ακριβώς τι με ξύπνησε. Ο άνεμος που ούρλιαζε στην πρώτη μεγάλη χιονοθύελλα του χρόνου είχε κοπάσει χθες βράδυ και το δωμάτιο ήταν ήσυχο. Γαλήνιο. Γύρισα στο πλάι και άνοιξα τα μάτια.

Δυο μάτια στο χρώμα των δροσερών φύλλων κοιτούσαν τα δικά μου. Μάτια απόκοσμα οικεία, αλλά δίχως τη λαγνεία αυτών που λάτρευα.

Ο Ντόσον.

Έσφιξα την κουβέρτα στο στήθος μου, ανακάθισα αργά και παραμέρισα τα μπερδεμένα μαλλιά από το πρόσωπό μου. Ίσως κοιμόμουν ακόμη, γιατί πραγματικά δεν είχα ιδέα γιατί καθόταν στο κρεβάτι μου ο Ντόσον, ο δίδυμος αδελφός του αγοριού με το οποίο ήμουν τρελά, βαθιά και αθεράπευτα ερωτευμένη.

«Εεεε, όλα... καλά;» είπα ξεροβήχοντας, αλλά οι λέξεις βγήκαν βραχνές, σαν να προσπαθούσα να ακουστώ σέξι και, κατά τη γνώμη μου, αποτύγχανα παταγωδώς. Οι κραυγές που έβγαλα τότε που ο κύριος Μάικλς, ο ψυχοπαθής φίλος της μαμάς μου, με κλείδωσε στο κλουβί εκείνης της αποθήκης είχαν σχεδόν καταστρέψει τις φωνητικές μου χορδές, που δεν έλεγαν να επουλωθούν ακόμη και μία εβδομάδα μετά.

Ο Ντόσον χαμήλωσε το βλέμμα. Οι πυκνές, μαύρες βλεφαρίδες άπλωσαν σαν βεντάλιες στα μήλα του προσώπου του, που ήταν πιο χλωμά απ' ό,τι θα έπρεπε. Αν είχα μάθει κάτι, ήταν πως ο Ντόσον ήταν κατεστραμμένος.

Κοίταξα το ρολόι. Ήταν σχεδόν έξι το πρωί.

«Πώς μπήκες εδώ;»

«Μόνος μου. Η μαμά σου δεν είναι εδώ».

Αν το είχε κάνει κάποιος άλλος, θα είχα κατατρομάξει, όμως τον Ντόσον δεν τον φοβόμουν.

«Αποκλείστηκε στο Γουίντσεστερ».

Έγνεψε.

«Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Δεν έχω κοιμηθεί».

«Καθόλου;»

«Καθόλου. Και αυτό στεναχωρεί την Ντι και τον Ντέιμον».

Έμεινε να με κοιτάζει, σαν να με εκλιπαρούσε να καταλάβω αυτό που δεν μπορούσε να εκφράσει με λόγια.

Τα τρίδυμα –διάολε, όλοι– ήταν τσιτωμένοι, περιμένοντας να εμφανιστούν οι πράκτορες από τη στιγμή που ο Ντόσον δραπέτευσε από τη φυλακή τους. Η Ντι προσπαθούσε ακόμη να αντιμετωπίσει τόσο τον θάνατο του φίλου της, του Άνταμ, όσο και την επανεμφάνιση του λατρεμένου της αδελφού. Ο Ντέιμον προσπαθούσε να βρίσκεται στο πλάι του αδελφού του και να έχει υπό την προστασία του και τους δυο. Και, παρόλο που οι πράκτορες δεν είχαν εισβάλει στα σπίτια μας ακόμη, κανείς δεν ήταν χαλαρός.

Όλα φαίνονταν πολύ εύκολα και ήρεμα, πράγμα που σπάνια βγαίνει σε καλό.

Μερικές φορές... μερικές φορές ένιωθα πως μας είχαν στήσει παγίδα κι εμείς είχαμε πέσει κατευθείαν μέσα της.

«Τι έκανες;» ρώτησα.

«Περπατούσα», είπε, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο.

«Δεν πίστευα ότι θα γυρνούσα ποτέ».

Όσα είχε υποφέρει ο Ντόσον και όσα τον είχαν αναγκάσει να κάνει ήταν τρομερά και αδιανόητα. Ένας βαθύς πόνος απλώθηκε στο στήθος μου. Προσπαθούσα να μην το σκέφτομαι, γιατί, όταν το έκανα, έβαζα τον Ντέιμον σε αυτή τη θέση, και αυτή η σκέψη μου ήταν αβάσταχτη.

Όμως ο Ντόσον... Χρειαζόταν κάποιον. Τύλιξα το χέρι μου γύρω από τον οφιδιανό στον λαιμό μου.

«Θέλεις να μιλήσεις γι' αυτό;»

Κούνησε πάλι το κεφάλι και τα κυματιστά τσουλούφια του σκέπασαν ελαφρά τα μάτια του. Ήταν πιο μακριά από του Ντέιμον – πιο σγουρά– και μάλλον χρειάζονταν λίγο κούρεμα. Ο Ντόσον και ο Ντέιμον ήταν ολόιδιοι, αλλά αυτή τη στιγμή δεν έμοιαζαν καθόλου και δεν έφταιγαν μόνο τα μαλλιά γι' αυτό.

«Μου θυμίζεις εκείνη... την Μπεθ».

Δεν ήξερα τι να πω σε αυτό. Αν την αγαπούσε έστω και το μισό από όσο αγαπούσα εγώ τον Ντέιμον...

«Ξέρεις πως είναι ζωντανή. Την είδα».

Ο Ντόσον με κοίταξε στα μάτια. Τα δικά του ήταν γεμάτα θλίψη και μυστικά.

«Το ξέρω, μα δεν είναι ίδια». Σταμάτησε, κατεβάζοντας το κεφάλι. Οι ίδιες τούφες που σκέπαζαν πάντα το μέτωπο του Ντέιμον σκέπασαν και το δικό του. «Αγαπάς... τον αδελφό μου;»

Η καρδιά μου πόνεσε στην απελπισία της φωνής του, σαν να μην περίμενε ότι θα αγαπήσει ποτέ ξανά, σαν να μην πίστευε πλέον καν στην αγάπη.

«Ναι», είπα.

«Συγγνώμη».

Τινάχτηκα πίσω, αφήνοντας την κουβέρτα που έπεσε στα πόδια μου.

«Γιατί ζητάς συγγνώμη;»

Ο Ντόσον σήκωσε το κεφάλι και αναστέναξε απαλά. Μετά, με μια κίνηση πιο αστραπιαία απ' ό,τι θα περίμενα, άγγιξε με τα δάχτυλά του το δέρμα μου – τα αχνά ροδαλά σημάδια που είχαν αφήσει οι χειροπέδες στους καρπούς μου.

Τα μισούσα αυτά τα σημάδια, ανυπομονούσα για τη μέρα που θα εξαφανίζονταν. Κάθε φορά που τα κοιτούσα, θυμό-

μουν τον πόνο του όνυχα στη σάρκα μου. Δυσκολεύτηκα να εξηγήσω στη μαμά μου την κατεστραμμένη μου φωνή, για να μην πω και την επανεμφάνιση του Ντόσον. Η έκφραση στο πρόσωπό της όταν είδε τον Ντόσον με τον Ντέιμον πριν από τη χιονοθύελλα ήταν κάπως κωμική, αν και χάρηκε που είχε γυρίσει ο «άσωτος αδελφός». Όμως έπρεπε να κρύβω αυτά τα σημάδια με μακρυμάνικα μπλουζάκια. Αυτό ήταν εύκολο τον χειμώνα, αλλά δεν είχα ιδέα πώς θα τα κατάφερνα το καλοκαίρι.

«Και η Μπεθ είχε τέτοια σημάδια όταν την είδα», είπε χαμηλόφωνα ο Ντόσον, τραβώντας το χέρι του. «Έμαθε πολύ καλά να το σκάει και πάντα είχε αυτά τα σημάδια. Ωστόσο, συνήθως γύρω από τον λαιμό της».

Ξαφνικά ανακατεύτηκα και ξεροκατάπια. Γύρω από τον λαιμό της; Δεν μπορούσα...

«Έβλεπες... έβλεπες συχνά την Μπεθ;» Ήξερα ότι τους άφηναν να συναντιούνται πού και πού όταν τους είχαν φυλακισμένους στις εγκαταστάσεις της κυβέρνησης.

«Δεν ξέρω. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου. Στην αρχή μετρούσα τις μέρες με τη βοήθεια των ανθρώπων που έφεραν σ' εμένα. Τους θεράπευα και συνήθως, αν... επιβίωναν, μετρούσα τις μέρες μέχρι να καταστραφούν τα πάντα. Τέσσερις». Γύρισε πάλι στο παράθυρο. Από τις ανοιχτές κουρτίνες, το μόνο που έβλεπα ήταν ο σκοτεινός ουρανός και τα χιονισμένα κλαδιά. «Θύμωναν όταν καταστρέφονταν τα πάντα».

Μπορούσα να το φανταστώ. Η κυβέρνηση –ή Δαίδαλος, μια υποτιθέμενη ομάδα της κυβέρνησης– χρησιμοποιούσε τους Φωτεινούς για να μεταλλάσσουν ανθρώπους. Μερικές φορές έπιανε.

Άλλες όχι.

Κοίταξα τον Ντόσον και προσπάθησα να θυμηθώ τι μου είχαν πει γι' αυτόν ο Ντέιμον και η Ντι. Ο Ντόσον ήταν ο καλός,

ο αστέιος και ο γοητευτικός – η αρσενική εκδοχή της Ντι και το άκρως αντίθετο του αδελφού του.

Αυτός ο Ντόσον όμως ήταν διαφορετικός: σκυθρωπός και απόμακρος. Εκτός από το ότι δε μιλούσε στον αδελφό του, απ’ ό,τι είχα μάθει, δεν είχε πει λέξη σε κανέναν για όσα του είχαν συμβεί. Ο Μάθιου, ο ανεπίσημος κηδεμόνας τους, θεωρούσε ότι δεν έπρεπε να τον πιέζουν.

Ο Ντόσον δεν είχε πει καν σε κανέναν πώς δραπέτευσε. Υποπτευόμουν ότι ο γιατρός Μάικλς –αυτός ο ψεύτης, αυτό το κάθαρμα– μας είχε στείλει σε άσκοπο κυνήγι για να καταφέρει να ξεφύγει και μετά είχε «ελευθερώσει» τον Ντόσον. Ήταν η μόνη λογική εξήγηση.

Η άλλη εξήγηση ήταν πολύ πιο σκοτεινή και φρικτή.

Ο Ντόσον χαμήλωσε το βλέμμα στα χέρια του.

«Ο Ντέιμον... σε αγαπά κι αυτός;»

Η ερώτησή του με επανέφερε στο παρόν.

«Ναι. Έτσι νομίζω».

«Σου το έχει πει;»

Όχι με πολλά λόγια.

«Δε μου το έχει πει ακριβώς. Αλλά νομίζω πως με αγαπά».

«Θα έπρεπε να σου το λέει. Κάθε μέρα». Ο Ντόσον έγειρε πίσω το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια. «Έχω να δω χιόνι τόσο πολύ καιρό», είπε, σχεδόν ονειροπόλα.

Χασμουρήθηκα και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Το βορειοανατολικό χαμηλό που όλοι περίμεναν είχε χτυπήσει αυτή τη μικρή γωνιά του κόσμου και είχε καταλάβει την Κομητεία Γκραντ αυτό το Σαββατοκύριακο. Τα σχολεία είχαν παραμείνει κλειστά τη Δευτέρα και σήμερα στις ειδήσεις έλεγαν ότι έτσι θα πήγαινε μέχρι το τέλος της εβδομάδας. Η χιονοθύελλα δε θα μπορούσε να έρθει καλύτερη στιγμή. Τουλάχιστον είχαμε στη διάθεσή μας μια ολόκληρη εβδομάδα να σκεφτούμε τι στο καλό θα κάναμε με τον Ντόσον.

Δεν μπορούσε να εμφανιστεί έτσι στα καλά καθούμενα στο σχολείο.

«Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τόσο χιόνι», είπα. Ήμουν από τη Βόρεια Φλόριντα και είχα δει κάποιες παγοθύελλες, αλλά ποτέ λευκό, αφράτο χιόνι.

Ένα αχνό, θλιμμένο χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του. «Όταν ανατείλει ο ήλιος, όλα θα είναι πανέμορφα. Θα δεις». Σίγουρα. Όλα θα είναι ντυμένα στα λευκά.

Ο Ντόσον τινάχτηκε όρθιος και βρέθηκε μεμιάς στην άλλη άκρη του δωματίου. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα ένωσα το ζεστό μούδιασμα στον αυχένα μου και η καρδιά μου επιταχύνθηκε. Ο Ντόσον απέστρεψε το βλέμμα.

«Έρχεται ο αδελφός μου».

Λιγότερο από δέκα δευτερόλεπτα μετά, ο Ντέιμον στεκόταν στην πόρτα του δωματίου μου με μαλλιά ανακατεμένα από τον ύπνο και το παντελόνι της πιτζάμας του τσαλακωμένο. Χωρίς μπλούζα. Ένα μέτρο χιόνι έξω και αυτός πάλι κυκλοφορούσε μισόγυμνος.

Το βλέμμα του Ντέιμον πέρασε από τον αδελφό του σ' εμένα και μετά ξανά στον αδελφό του.

«Πιτζάμα πάρτι κάνουμε; Και δε με καλέσατε;»

Ο αδελφός του τον προσπέρασε σιωπηλός και εξαφανίστηκε στο χολ. Αμέσως μετά, άκουσα την πόρτα της εισόδου να κλείνει.

«Μάλιστα», αναστέναξε ο Ντέιμον. «Έτσι είναι η ζωή μου τις τελευταίες μέρες».

Η καρδιά μου ράγισε γι' αυτόν.

«Λυπάμαι».

Ήρθε μέχρι το κρεβάτι και έγειρε το κεφάλι στο πλάι.

«Θέλω να ξέρω γιατί ήταν ο αδελφός μου στο δωμάτιό σου».

«Δεν είχε ύπνο». Τον είδα να σκύβει και να τραβά τα σκεπάσματα. Δίχως να το καταλάβω, τα τράβηξα πάνω μου. Ο

Ντέμον τα ξανατράβηξε κι εγώ τα άφησα. «Μου είπε ότι σας στεναχωρεί».

Ο Ντέμον χώθηκε κάτω από την κουβέρτα, ξάπλωσε στην πλευρά του και γύρισε να με κοιτάξει.

«Δε μας στεναχωρεί».

Το κρεβάτι ήταν υπερβολικά μικρό και για τους δυο μας. Επτά μήνες πριν –διάολε, τέσσερις μήνες πριν– θα είχα ξεκαρδιστεί στα γέλια αν μου έλεγε κανείς ότι ο πιο κούκλος, κοιλ τύπος του σχολείου θα βρισκόταν στο κρεβάτι μου. Όμως πολλά είχαν αλλάξει. Και εκτός αυτού, πριν από επτά μήνες δεν πίστευα στους εξωγήινους.

«Το ξέρω», είπα και βολεύτηκα στην πλευρά μου. Το βλέμμα μου στάθηκε στα μάτια του προσώπου του, στα σαρκώδη χείλη του και στα εκπληκτικά φωτεινά πράσινα μάτια του. Ο Ντέμον ήταν όμορφος αλλά αγκαθωτός, σαν χριστουγεννιάτικος κάκτος. Μας είχε πάρει πολύ χρόνο να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, να βρισκόμαστε στον ίδιο χώρο και να μη θέλουμε να σκοτώσουμε ο ένας τον άλλον. Ο Ντέμον χρειάστηκε να μου αποδείξει ότι τα συναισθήματά του ήταν αληθινά και τελικά το έκανε. Δεν είχε φερθεί και με τον καλύτερο τρόπο όταν γνωριστήκαμε και πάσχισε πολύ να επανορθώσει γι' αυτό. «Είπε ότι του θυμίζω την Μπεθ». Ο Ντέμον έσιμξε τα φρύδια. Εγώ στριφογύρισα τα μάτια. «Όχι έτσι όπως φαντάζεσαι».

«Ειλικρινά, όσο και αν λατρεύω τον αδελφό μου, δεν είμαι σίγουρος πώς πρέπει να νιώσω όταν τον βλέπω να τριγυρνά στο δωμάτιό σου». Άπλωσε το χέρι και παραμέρισε μερικές τούφες από το πρόσωπό μου. «Νιώθω ότι πρέπει να μαρκάρω την περιοχή μου».

«Σκάσε».

«Ω, πόσο μου αρέσει όταν γίνεσαι αυταρχική. Είναι πολύ σέξι».

«Είσαι αδιόρθωτος».

Ο Ντέιμον ήρθε πιο κοντά μου και κόλλησε τον μηρό του πάνω μου.

«Χαίρομαι που η μαμά σου έχει αποκλειστεί αλλού».

«Ω, εκείνη αποκλείεται να χαίρεται».

Ήρθε ακόμη πιο κοντά και τα κορμιά μας βρέθηκαν σε απόσταση αναπνοής. Η ζεστασιά που ανάβλυζε πάντα το δικό του με τύλιξε ολόκληρη.

«Σου είπε τίποτα η μαμά σου για τον Γουίλ;»

Παγωνιά απλώθηκε στα σωθικά μου. Πίσω στην πραγματικότητα – σε μια τρομακτική, απρόβλεπτη πραγματικότητα, όπου τίποτα δεν ήταν όπως φαινόταν. Δηλαδή, πίσω στον κύριο Μάικλς.

«Μόνο αυτό που είπε την προηγούμενη εβδομάδα, ότι θα έφευγε από την πόλη για κάποιο συνέδριο και ότι θα πήγαινε σε συγγενείς, πράγμα που και οι δύο ξέρουμε πως είναι ψέμα».

«Προφανώς το είχε σχεδιάσει από πριν ώστε κανείς να μην αναρωτηθεί για την απουσία του».

Έπρεπε να εξαφανιστεί, γιατί, αν η εξαναγκαστική ίαση πετύχαινε σε οποιονδήποτε βαθμό, χρειαζόταν λίγο χρόνο μόνος.

«Πιστεύεις ότι θα ξαναγυρίσει;»

Με χάιδεψε και είπε: «Θα ήταν τρελός αν το έκανε».

Όχι ιδιαίτερα, σκέφτηκα, κλείνοντας τα μάτια. Ο Ντέιμον δεν ήθελε να θεραπεύσει τον Γουίλ, αλλά αναγκάστηκε. Η ίαση δεν είχε γίνει στον σωστό βαθμό για ν' αλλάξει έναν άνθρωπο σε κυτταρικό επίπεδο. Και το τραύμα του Γουίλ δεν ήταν θανατηφόρο, οπότε είτε θα γινόταν η μετάλλαξη ή θα υποχωρούσε. Και αν υποχωρούσε, ο Γουίλ θα επέστρεφε. Έβαζα στοίχημα γι' αυτό. Παρόλο που συνωμότησε ενάντια στην κυβέρνηση, το γεγονός πως ήξερε ότι εμένα με μετάλλαξε ο Ντέιμον ήταν πολύτιμη πληροφορία για τους πράκτορες, οπότε θα αναγκάζονταν να τον δεχτούν πίσω. Αποτελούσε πρόβλημα – και μάλιστα μεγάλο.

Οπότε μόνο να περιμένουμε μπορούσαμε... Να περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει παρακάτω.

Άνοιξα τα μάτια και είδα ότι ο Ντέιμον δεν είχε πάρει τα δικά του από πάνω μου.

«Για τον Ντόσον...»

«Δεν ξέρω τι να κάνω», παραδέχτηκε, γλιστρώντας τα δάχτυλά του στον λαιμό μου και μέχρι το στήθος μου. Η ανάσα μου σκάλωσε. «Δε μου μιλάει καθόλου και με το ζόρι μιλάει στην Ντι. Την περισσότερη ώρα είναι κλεισμένος στο δωμάτιό του ή περιπλανιέται στο δάσος. Τον ακολουθώ και το ξέρει». Ο Ντέιμον κατέβασε το χέρι του στον γοφό μου. «Όμως...»

«Χρειάζεται χρόνο, σωστά;» τον φίλησα στην άκρη της μύτης και τραβήχτηκα. «Πέρασε πολλά, Ντέιμον».

Έσφιξε τα δάχτυλά του.

«Το ξέρω. Τέλος πάντων...» Ο Ντέιμον κινήθηκε τόσο γρήγορα, που δεν κατάλαβα τι έκανε μέχρι που με γύρισε ανάσκελα και ήρθε από πάνω μου, βάζοντας τα χέρια του δεξιά κι αριστερά από το πρόσωπό μου. «Νομίζω ότι έχω αμελήσει τα καθήκοντά μου».

Και ακριβώς έτσι, όλα όσα συνέβαιναν, όλες οι αγωνίες, οι φόβοι και τα αναπάντητα ερωτήματα, εξανεμίστηκαν. Τέτοια επίδραση είχε πάνω μου ο Ντέιμον. Τον κοίταξα και δυσκολεύτηκα να αναπνεύσω. Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη για το ποια ακριβώς ήταν τα «καθήκοντά» του, αλλά είχα αρκετά ζωηρή φαντασία.

«Δεν περνάω όσο χρόνο θα ήθελα μαζί σου». Με φίλησε πρώτα στον έναν κρόταφο και μετά στον άλλον. «Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δε σε σκέφτομαι διαρκώς».

Η καρδιά μου ανέβηκε στον λαιμό μου.

«Το ξέρω πως ήσουν απασχολημένος».

«Το ξέρεις;» Τα χείλη του στάθηκαν στο φρύδι μου. Όταν έγνεψα, έγειρε στο πλάι, στηρίζοντας το βάρος του στον

αγκώνα του. Έπιασε το πιγούνι μου με το άλλο χέρι του και μου έγειρε πίσω το κεφάλι. Τα μάτια του κοίταξαν εξεταστικά μέσα στα δικά μου. «Εσύ πώς τα πας;»

Επιστρατεύοντας τα τελευταία ψήγματα ελέγχου που μου είχαν απομείνει, επικεντρώθηκα στην ερώτηση.

«Τα καταφέρνω. Μην ανησυχείς για μένα».

Έδειξε να μην το πιστεύει.

«Η φωνή σου...»

Μόρφασα και προσπάθησα μάταια να καθαρίσω πάλι τον λαιμό μου.

«Περνάει».

Τα μάτια του σκοτεινίασαν καθώς πέρασε τον αντίχειρά του στο σαγόνι μου.

«Δε μου αρκεί, αλλά αρχίζει να μου αρέσει».

Χαμογέλασα.

«Αλήθεια;»

Ο Ντέμμον έγνεψε και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου. Το φιλί ήταν γλυκό, απαλό και το ένιωσα σε κάθε μου κύτταρο.

«Είναι κάπως σέξι». Με φίλησε ξανά, πιο βαθιά, πιο παρατεταμένα. «Όλη αυτή η βραχνάδα, όμως εύχομαι...»

«Μη». Έβαλα τα χέρια μου στα απαλά του μάγουλα. «Είμαι καλά. Και έχουμε αρκετές αγωνίες δίχως να ανησυχούμε για τις φωνητικές μου χορδές. Αν το σκεφτείς, ούτε που πλησιάζουν την κορυφή της λίστας».

Σήκωσε το φρύδι και συνειδητοποίησα πόσο ώριμα μιλούσα. Χασκογέλασα στο ύφος του, καταστρέφοντας τη νεοαποκτηθείσα ωριμότητά μου.

«Μου έλειψες», παραδέχτηκα.

«Το ξέρω. Δε ζεις χωρίς εμένα».

«Δε θα πήγαινα και τόσο μακριά».

«Παραδέξου το».

«Ορίστε. Με εμποδίζει κάπως αυτός ο εγωισμός σου», τον πείραξα.

Τα χείλη του κόλλησαν κάτω από το σαγόνι μου.

«Σε εμποδίζει σε τι πράγμα;»

«Στο να αποδεχτώ ολόκληρο το πακέτο».

Ρουθούνισε.

«Να σου πω για να ξέρεις, έχω το τέλειο...»

«Μη γίνεσαι χυδαίος». Ωστόσο, αναρίγησα, γιατί όταν με φίλησε στη γουβίτσα του λαιμού μου, ένιωσα ότι αυτό δεν είχε τίποτα το χυδαίο.

Δε θα του το έλεγα ποτέ αυτό, αλλά, παρά την ευέξαπτη πλευρά του που έβγαине στην επιφάνεια πού και πού, ήταν ό,τι πιο κοντινό στο τέλειο είχα γνωρίσει ποτέ μου.

Με το γνωστό γελάκι του που πάντα με έκανε να χαμογελάω, γλίστρησε το χέρι του στο μπράτσο μου, μετά στον καρπό μου και κατέληξε στον μηρό μου, όπου μου έπιασε το πόδι και το τύλιξε γύρω του.

«Έχεις πολύ βρόμικο μυαλό. Πήγα να πω ότι είμαι τέλειος σε όλα όσα μετράνε».

Γέλασα και τον αγκάλιασα.

«Ναι, καλά. Εσύ είσαι εντελώς αθώος».

«Ω, ποτέ δεν ισχυρίστηκα ότι είμαι τόσο καλός». Το κάτω μέρος του σώματός του βυθίστηκε στο δικό μου και πήρα μια κοφή ανάσα. «Είμαι πιο...»

«Άτακτος;» Πίεσα το πρόσωπό μου στον λαιμό του και εισέπνευσα βαθιά. Είχε πάντα αυτή τη μυρωδιά υπαίθρου, σαν φρέσκα φύλλα και μπαχαρικά. «Ναι, αλλά ξέρω ότι εκτός από άτακτος είσαι και καλός. Γι' αυτό σ' αγαπώ».

Ένα ρίγος τον διαπέρασε και μετά πάγωσε. Κύλησε στο πλάι και τύλιξε σφιχτά τα χέρια του γύρω μου. Τόσο σφιχτά, που χρειάστηκε να προσπαθήσω αρκετά για να σηκώσω το κεφάλι μου.

«Ντέιμον».

«Όλα καλά», είπε με βαθιά φωνή και με φίλησε στο μέτωπο. «Είμαι καλά. Είναι... πολύ νωρίς ακόμη. Δεν έχουμε σχολείο και ούτε κινδυνεύουμε να έρθει η μαμά σου και να σε αποκαλέσει με ολόκληρο το όνομά σου. Για λίγο μπορούμε να προσποιηθούμε ότι δε μας περιμένει η τρέλα. Μπορούμε να κοιμηθούμε, σαν φυσιολογικοί έφηβοι».

Σαν φυσιολογικοί έφηβοι.

«Μου αρέσει όπως ακούγεται αυτό».

«Κι εμένα».

«Πολύ», μουρμούρισα και κουλουριάστηκα πάνω του, μέχρι που γίναμε σχεδόν ένα. Ένωθα την καρδιά του να χτυπά στον ίδιο ρυθμό με τη δική μου. Τέλεια. Αυτό είχαμε ανάγκη – ήρεμες, φυσιολογικές στιγμές, όπου ήμασταν μόνο ο Ντέιμον κι εγώ...

Το παράθυρο που έβλεπε στην μπροστινή αυλή έγινε θρύψαλα, καθώς κάτι τεράστιο και λευκό έσκασε με φόρα πάνω του, εκσφενδονίζοντας γυαλιά και χιόνια στο πάτωμα.

Με μια τρομαγμένη κραυγή, είδα τον Ντέιμον να πετάγεται όρθιος και να παίρνει τη Φωτεινή του μορφή, να γίνεται μια ανθρώπινη φιγούρα φωτός που έλαμπε τόσο έντονα, ώστε δεν άντεχα να τον κοιτάζω πάνω από μερικά πολύτιμα δευτερόλεπτα.

Χριστέ και Παναγιά, ακούστηκε η φωνή του Ντέιμον μέσα στις σκέψεις μου.

Αφού ο Ντέιμον δεν είχε ορμήσει να κατασπαράξει κανέναν, σύρθηκα στα γόνατα και κοίταξα από την άκρη του κρεβατιού.

«Χριστέ και Παναγιά», είπα φωναχτά.

Οι πολύτιμες στιγμές κατά τις οποίες είχαμε νιώσει λίγο φυσιολογικοί τελείωσαν με ένα πτώμα να κείται στο πάτωμα του δωματίου μου.

Κοίταξα τον νεκρό άντρα, που ήταν ντυμένος σαν επαναστάτης του συστήματος Χοθ από τον *Πόλεμο των Αστρων*. Στην αρχή σάστισα, γι' αυτό και μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα να συνειδητοποιήσω ότι έτσι ντυμένος γινόταν ένα με το χιόνι. Με εξαίρεση τον κόκκινο ατμό που έβγαине από το κεφάλι του...

Η καρδιά μου, που ήδη βροντοχτυπούσε, κόντεψε να εκραγεί.

«Ντέιμον...»

Γύρισε, παίρνοντας ξανά την ανθρώπινη μορφή του, με έπιασε από τη μέση και με τράβηξε μακριά από το σημείο του μακελειού.

«Είναι... αστυνομικός», ψέλλισα, διώχνοντας τα χέρια του από πάνω μου. «Είναι με...»

Ξαφνικά είδα τον Ντόσον να στέκεται στην πόρτα, με τα μάτια να λάμπουν όπως του Ντέιμον. Δυο έντονα λευκά φώτα, σαν καλογουαλισμένα διαμάντια.

«Παραμόνευε μέσα στα δέντρα».

Ο Ντέιμον χαλάρωσε το χέρι του.

«Εσύ... εσύ το έκανες αυτό;»

Το βλέμμα του αδελφού του στάθηκε στο πτώμα. Αυτό –λέω αυτό γιατί δε μου έμοιαζε και πολύ για άνθρωπος– ήταν πεσμένο σε μια διαστρεβλωμένη, αφύσικη γωνία.

«Παρακολουθούσε το σπίτι... τραβούσε φωτογραφίες». Ο Ντόσον σήκωσε ψηλά κάτι που έμοιαζε με λιωμένη φωτογραφική μηχανή. «Τον σταμάτησα».

Ναι, ο Ντόσον τον σταμάτησε εκσφενδονίζοντάς τον μέσα από το παράθυρό μου.

Ο Ντέιμον με άφησε και πλησίασε το πτώμα. Γονάτισε και τράβηξε τη μονωμένη λευκή στολή. Στο στήθος υπήρχε ένα καψαλισμένο σημείο που έβγαζε καπνό. Η μυρωδιά καμένης σάρκας πότισε την ατμόσφαιρα.

Κατέβηκα από το κρεβάτι και έβαλα την παλάμη στο στόμα για να εμποδίσω την κραυγή μου. Είχα δει τον Ντέιμον να επιτίθεται σε άνθρωπο με την Πηγή – τη δύναμη του φωτός τους. Δεν είχε μείνει τίποτα παρά μόνο στάχτες, αλλά αυτό είχε μια καμένη τρύπα στο στήθος.

«Δεν είχες καλό σημάδι, αδελφέ». Ο Ντέιμον άφησε τη στολή, όμως η πλάτη του ήταν ακόμη σφιγμένη. «Στο παράθυρο;»

Τα μάτια του Ντόσον πλανήθηκαν στο παράθυρο.

«Έχω καιρό να κάνω εξάσκηση».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Εξάσκηση; Αντί να το αποτεφρώσει, το είχε εκσφενδονίσει στον αέρα και μέσα από το παράθυρό μου. Για να μην αναφέρουμε και ότι το είχε σκοτώσει. Όχι, δεν έπρεπε να το σκέφτομαι αυτό.

«Η μαμά μου θα με σκοτώσει», είπα μουδιασμένη. «Στ' αλήθεια θα με σκοτώσει».

Ένα σπασμένο παράθυρο – από όλα όσα είχαμε να επικεντρωθούμε, υπήρχε κάτι άλλο, κάτι άλλο εκτός από αυτό που βρισκόταν στο πάτωμά μου.

Ο Ντέιμον σηκώθηκε αργά, με μάτια σκοτεινά και σαγόني σφιγμένο. Δεν πήρε το βλέμμα από τον αδελφό του, η έκφρασή του ήταν κενή, ανεξιχνίαστη. Γύρισα στον Ντόσον και οι ματιές μας συναντήθηκαν. Για πρώτη φορά τον φοβήθηκα.

Αφού πλύθηκα και άλλαξα στα γρήγορα, βρέθηκα να στέκομαι στο σαλόνι, περιτριγυρισμένη από εξωγήινους για πρώτη

φορά έπειτα από μέρες. *Το πλεονέκτημα του να αποτελείσαι από φως*, σκέφτηκα – η ικανότητα να πηγαίνεις όπου θες με ένα απλό κλείσιμο του ματιού.

Μετά τον θάνατο του Άνταμ, όλοι με κοιτούσαν με μισό μάτι, οπότε δεν ήξερα τι επρόκειτο να συμβεί. Πιθανόν κανένα λιντσάρισμα. Εγώ πάντως αυτό θα ήθελα να κάνω αν κάποιος ήταν υπεύθυνος για τον θάνατο ενός αγαπημένου μου.

Με τα χέρια χωμένα στις τσέπες, ο Ντόσον πίεσε το κεφάλι του στο παράθυρο όπου βρισκόταν κάποτε το χριστουγεννιάτικο δέντρο, έχοντας την πλάτη γυρισμένη στο δωμάτιο. Δεν είχε πει τίποτα από τη στιγμή που δόθηκε σήμα και έσπευσαν να έρθουν όλοι οι εξωγήινοι.

Η Ντι είχε κουρνιαώσει στον καναπέ, με τα μάτια καρφωμένα στην πλάτη του αδελφού της. Έδειχνε θυμωμένη. Νομίζω πως την ενοχλούσε να βρίσκεται σε αυτό το σπίτι. Ή απλώς κοντά σ' εμένα. Δεν είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε έπειτα... από όλα.

Το βλέμμα μου πλανήθηκε στους άλλους μουσαφίρηδες. Η Ας και ο Αντριου κάθονταν δίπλα στην Ντι, με τα μάτια καρφωμένα στο σημείο όπου είχε αφήσει την τελευταία του πνοή ο Άνταμ.

Δε μου άρεσε πια να βρίσκομαι στο σαλόνι επειδή μου θύμιζε τι είχε συμβεί όταν ο Μπλέικ αποκάλυψε τους πραγματικούς σκοπούς του. Όποτε αναγκαζόμουν να έρχομαι εδώ, που δεν ήταν συχνά, γιατί είχα πάρει όλα τα βιβλία μου από το σαλόνι, κοίταζα κατευθείαν το σημείο στα αριστερά του χαλιού. Το ξύλινο πάτωμα ήταν γυμνό και γυαλιστερό τώρα, αλλά ακόμη έβλεπα τον λεκέ από γαλαζωπό υγρό που είχα καθαρίσει μαζί με τον Μάθιου την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Τύλιξα τα χέρια στη μέση μου για να μετριάσω το ρίγος μου. Ο Ντέιμον και ο Μάθιου κατέβηκαν από τον πάνω όροφο όπου είχαν πάει να ξεφορτωθούν... αυτό. Πήγαν και το

έκαψαν στο δάσος, αφού έλεγξαν πρώτα στα γρήγορα τη γύρω περιοχή.

Ο Ντέιμον ήρθε δίπλα μου και μου τράβηξε ελαφρά την κουκούλα.

«Τακτοποιήθηκε».

Ο Μάθιου και ο Ντέιμον είχαν πάει πριν από δέκα λεπτά πάνω με έναν μουσαμά, ένα σφυρί και καρφιά.

«Ευχαριστώ».

Έγνεψε και έστρεψε το βλέμμα στον αδελφό του.

«Βρήκε κανείς κανένα όχημα;»

«Υπήρχε ένα κυβερνητικό τζιπάκι κοντά στον κεντρικό», είπε ο Άντριου, που φάνηκε να συνέρχεται από τις σκέψεις του. «Το έκανα στάχτη».

Ο Μάθιου κάθισε στην άκρη της πολυθρόνας και έδειχνε να χρειάζεται απεγνωσμένα αλκοόλ.

«Αυτό είναι καλό, αλλά και δεν είναι».

«Άντε, καλέ», ξέσπασε η Ας. Με μια κοντινότερη ματιά, έβλεπες πως σήμερα δεν ήταν η προσωποποίηση της βασιλισσας του πάγου. Τα μαλλιά της έπεφταν άψυχα γύρω από το πρόσωπό της και φορούσε φόρμα. Νομίζω πως πρώτη φορά την έβλεπα με φόρμα. «Εδώ έχουμε ακόμη έναν νεκρό πράκτορα. Πόσοι είναι τώρα; Δύο;»

Κανονικά, τέσσερις ήταν, αλλά αυτό δεν υπήρχε λόγος να το μάθουν.

Στερέωσε πίσω τα μαλλιά της και πίεσε τα ξεφτισμένα της νύχια στα μάγουλά της.

«Θα τους αναζητήσουν, ξέρετε. Οι άνθρωποι δεν εξαφανίζονται έτσι απλά».

«Οι άνθρωποι εξαφανίζονται συνεχώς», είπε ο Ντόσον ήρεμα χωρίς να γυρίσει, και τα λόγια του ρούφηξαν το οξυγόνο από το δωμάτιο.

Τα φωτεινά ζαφειρένια μάτια της Ας γλίστρησαν προς εκεί-

νον. Εδώ που τα λέμε, όλοι κοίταξαν τον Ντόσον, γιατί ήταν η πρώτη φορά που μίλησε. Κούνησε το κεφάλι, αλλά ευτυχώς επέλεξε να μη μιλήσει.

«Και η φωτογραφική μηχανή;» ρώτησε ο Μάθιου.

Πήρα το λιωμένο αντικείμενο και το στριφογύρισα στα χέρια μου. Ήταν ακόμη ζεστό.

«Αν είχε φωτογραφίες, σίγουρα καταστράφηκαν».

Ο Ντόσον γύρισε.

«Παρακολουθούσε το σπίτι».

«Το ξέρουμε», είπε ο Ντέιμον και με πλησίασε.

Ο αδελφός του έγειρε το κεφάλι στο πλάι. Όταν μίλησε, η φωνή του ακούστηκε κενή: «Έχει σημασία τι υπήρχε στη φωτογραφική μηχανή; Σας παρακολουθούσαν – *αυτήν*. Όλους μας».

Ακόμη ένα ρίγος με διαπέρασε. Αυτό που με αναστάτωσε περισσότερο ήταν ο τόνος του.

«Την επόμενη φορά όμως, λέω εγώ τώρα, μήπως να μιλούσαμε πρώτα προτού εκσφενδονίσουμε κανέναν από το παράθυρο;» είπε ο Ντέιμον και σταύρωσε τα χέρια. «Μπορούμε να το δοκιμάσουμε αυτό;»

«Και ν' αφήσουμε τους δολοφόνους να τη γλιτώσουν;» είπε η Ντι, με φωνή τρεμάμενη και μάτια που πετούσαν σπίθες θυμού. «Γιατί προφανώς αυτό θα έπρεπε να γίνει. Δηλαδή, αυτός ο αστυνομικός θα μπορούσε να μας σκοτώσει όλους και εσύ θα τον άφηνες να φύγει».

Αχ, όχι. Το στομάχι μου βούλιαξε.

«Ντι», είπε ο Ντέιμον, κάνοντας ένα βήμα μπροστά. «Ξέρω...»

«Μη μου λες εμένα ξέρω». Το χείλος της έτρεμε. «Άφησες τον Μπλέικ να φύγει». Το βλέμμα της στάθηκε πάνω μου και το ένιωσα σαν γροθιά στο στομάχι. «Και οι δυο σας αφήσατε τον Μπλέικ να φύγει».

Ο Ντέιμον κούνησε το κεφάλι και κατέβασε τα χέρια.

«Ντι, αρκετούς θανάτους είχαμε εκείνη τη νύχτα. Στ' αλήθεια αρκετούς».

Η Ντι τύλιξε τα χέρια γύρω της για προστασία, λες και ο Ντέιμον την είχε χτυπήσει με τα λόγια του.

«Ο Άνταμ δε θα το ήθελε αυτό», είπε η Ας ήρεμα, γέροντας πίσω στον καναπέ. «Και άλλους θανάτους, Ήταν πολύ ειρηνιστής».

«Κρίμα που δεν μπορούμε να ρωτήσουμε τη γνώμη του, σωστά;» Η Ντι έσφιξε την πλάτη, σαν να πάσχιζε να ξεστομίσει τις επόμενες λέξεις. «Είναι νεκρός».

Χιλιάδες συγγνώμες ανέβηκαν στον λαιμό μου, αλλά, προτού ξεχυθούν, μίλησε ο Άντριου: «Όχι μόνο αφήσατε τον Μπλέικ να φύγει, αλλά μας είπατε και ψέματα. Από αυτήν;» Έδειξε εμένα. «Δεν περιμένω πίστη. Από σένα, όμως; Ντέιμον, μας έκρυψες τα πάντα. Και ο Άνταμ πέθανε».

Γύρισα απότομα.

«Δε φταίει ο Ντέιμον για τον θάνατο του Άνταμ. Μην του φορτώνεις αυτό το βάρος».

«Κατ...»

«Και τότε ποιος φταίει;» Η Ντι γύρισε σ' εμένα. «Εσύ;»

Πήρα μια απότομη βαθιά ανάσα.

«Ναι, εγώ».

Ο Ντέιμον σφίχτηκε δίπλα μου και τότε, όπως πάντα διαιτητής, μίλησε ο Μάθιου: «Εντάξει, παιδιά, αρκετά. Το να τσακώνεστε και να ρίχνετε ευθύνες ο ένας στον άλλον δε βοηθά σε τίποτα απολύτως».

«Μας κάνει να νιώθουμε καλύτερα», μουρμούρισε η Ας, κλείνοντας τα μάτια.

Κατάφερα και συγκράτησα τα δάκρυά μου. Κάθισα στην άκρη του τραπεζιού τόσο θυμωμένη, που μου ερχόταν να κλάψω, γιατί δεν είχα κανένα δικαίωμα να το κάνω. Εκείνοι είχαν. Έσφιξα τα γόνατά μου τόσο δυνατά, που τα νύχια μου

κόντεψαν να βυθιστούν στη σάρκα μου, και αναστέναξα.

«Αυτή τη στιγμή, πρέπει να συνεργαστούμε», συνέχισε ο Μάθιου. «Όλοι, γιατί ήδη έχουμε χάσει πολλά».

Ακολούθησε παύση και μετά: «Θα πάω να βρω την Μπεθ».

Όλοι στο δωμάτιο στράφηκαν ξανά στον Ντόσον. Τίποτα δεν είχε αλλάξει στην έκφρασή του. Κανένα συναίσθημα. Τίποτα. Και τότε όλοι άρχισαν να μιλούν ταυτόχρονα.

Η φωνή του Ντέιμον επικράτησε στο χάος.

«Αποκλείεται, Ντόσον, σε καμία περίπτωση».

«Είναι πολύ επικίνδυνο». Η Ντι σηκώθηκε και έπλεξε τα χέρια. «Θα σε πιάσουν και αυτό δε θα το αντέξω. Όχι πάλι».

Η έκφραση του Ντόσον παρέμεινε κενή, λες και τίποτα από αυτά που του έλεγαν δεν τον άγγιζε.

«Πρέπει να την πάρω πίσω. Λυπάμαι».

Η Ας είχε αποσβολωθεί, όπως άλλωστε κι εγώ.

«Είναι τρελός», ψιθύρισε. «Παρανοϊκός».

Ο Ντόσον σήκωσε τους ώμους.

Ο Μάθιου έσκυψε μπροστά.

«Ντόσον, ξέρω, όλοι ξέρουμε, ότι η Μπεθ σημαίνει πολλά για σένα, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να την πάρεις. Όχι μέχρι να μάθουμε τι αντιμετωπίζουμε».

Ένα συναίσθημα άστραψε στα μάτια του Ντόσον, που έγιναν πιο πράσινα από ποτέ. *Θυμός*, σκέφτηκα. Το πρώτο συναίσθημα που είδα στον Ντόσον ήταν θυμός.

«Ξέρω τι έχω ν' αντιμετωπίσω. Και ξέρω τι της κάνουν».

Ο Ντέιμον πλησίασε τον αδελφό του και στάθηκε μπροστά του με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια σταυρωμένα, έτοιμος για καβγά. Ήταν σουρεαλιστικό να τους βλέπεις έτσι τον έναν δίπλα στον άλλον. Ήταν πανομοιότυποι, με τη μόνη διαφορά ότι ο Ντόσον ήταν πιο αδύνατος και είχε πιο άτονα μαλλιά.

«Δεν μπορώ να σε αφήσω να το κάνεις», είπε ο Ντέιμον με

φωνή τόσο χαμηλή, που μόλις ακούστηκε. «Ξέρω ότι δε θες να το ακούσεις, αλλά αποκλείεται».

Ο Ντόσον δεν κουνήθηκε.

«Δεν έχεις λόγο σε αυτό. Ποτέ δεν είχες».

Τουλάχιστον μιλούσαν. Καλό δεν ήταν αυτό; Κάπως ήξερα ότι η συμπεριφορά των δύο αδελφών ήταν τόσο παρηγορητική όσο και εκνευριστική. Κάτι που ο Ντέιμον και η Ντι πίστευαν πως δε θα ξαναζούσαν.

Με την άκρη του ματιού μου, είδα την Ντι να τους πλησιάζει, αλλά ο Άντριου την έπιασε από το χέρι και τη σταμάτησε.

«Δεν προσπαθώ να σε ελέγξω, Ντόσον. Ποτέ δεν το έκανα, αλλά μόλις γύρισες από την κόλαση. Μόλις τώρα σε πήραμε πίσω».

«Ακόμη στην κόλαση βρίσκομαι», απάντησε ο Ντόσον. «Και, αν μπεις στον δρόμο μου, θα σε παρασύρω μαζί μου».

Πόνος χάραξε το πρόσωπο του Ντέιμον.

«Ντόσον...»

Πετάχτηκα όρθια και αντέδρασα στην απάντηση του Ντέιμον δίχως να σκεφτώ. Μια άγνωστη επιθυμία με ώθησε να το κάνω. Μάλλον ήταν η αγάπη, γιατί δε μου άρεσε ο πόνος που είδα στα μάτια του. Τώρα καταλάβαινα γιατί τρελαινόταν η μαμά μου όταν κινδύνευα ή ήμουν λυπημένη.

Ένας άνεμος φύσηξε στο σαλόνι, θροίζοντας τις κουρτίνες και τα περιοδικά της μαμάς. Ένιωσα τα μάτια των κοριτσιών πάνω μου και την έκπληξή τους, αλλά δεν πτοήθηκα.

«Λοιπόν, η εξωγήινη τεστοστερόνη αυτή τη στιγμή είναι λίγο υπερβολική και δε θέλω και έναν εξωγήινο καβγά στο σαλόνι μου, εκτός από το σπασμένο παράθυρο και το πτώμα που πέρασε μέσα από αυτό». Πήρα μια ανάσα. «Αλλά, αν εσείς οι δύο δε σταματήσετε, θα σας κάνω μαύρους στο ξύλο». Τώρα όλοι κοιτούσαν εμένα. «Τι;» ρώτησα απότομα αναψοκοκκινισμένη.

Ένα αργό, σαρκαστικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του Ντέιμον.

«Ηρέμησε, γατάκι, διαφορετικά θα σου φέρω κανένα μπαλάκι να παίζεις».

Έγινα έξαλλη.

«Μην τα βάζεις μαζί μου, βλακόφατσα».

Χαμογέλασε και κοίταξε πάλι τον αδελφό του.

Δίπλα του, ο Ντόσον έδειχνε... να το διασκεδάζει. Ή να πονά, ένα από τα δύο, γιατί ούτε ακριβώς χαμογελούσε ούτε ήταν συνοφρυωμένος. Αλλά τότε, δίχως άλλη λέξη, βγήκε από το σαλόνι, κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω του.

Ο Ντέιμον με κοίταξε κι εγώ έγνεψα. Αναστενάζοντας βαθιά, ακολούθησε τον αδελφό του, γιατί πραγματικά κανείς δεν ήξερε τι θα μπορούσε να κάνει ή πού θα μπορούσε να πάει ο Ντόσον.

Ύστερα από αυτό, η εξωγήινη συνάθροιση διαλύθηκε. Τους ακολούθησα ως την πόρτα με το βλέμμα μου καρφωμένο στην Ντι. Έπρεπε οπωσδήποτε να μιλήσουμε. Πρώτα έπρεπε να ζητήσω συγγνώμη για πολλά και ύστερα έπρεπε να εξηγηθώ. Δεν περίμενα συγχώρεση, αλλά έπρεπε να προσπαθήσω να της μιλήσω.

Γράπωσα τόσο γερά το πόμολο, που οι αρθρώσεις μου άσπρισαν.

«Ντι...»

Κοντοστάθηκε στη βεράντα με την πλάτη ίσια και σφιγμένη. Δε γύρισε να με κοιτάξει.

«Δεν είμαι έτοιμη».

Και με αυτό, το χέρι μου άφησε την πόρτα, η οποία έκλεισε πίσω της.

Βαδίζοντας ήδη σε λεπτό πάγο όσον αφορούσε τη μαμά μου, αποφάσισα να μην της αναφέρω το περιστατικό με το παράθυρο όταν τηλεφώνησε αργότερα εκείνο το απόγευμα για να δει τι κάνω. Ήλπιζα οι δρόμοι να έχουν καθαρίσει, ώστε να μπορέσει να έρθει κάποιος να το φτιάξει προτού γυρίσει η μαμά.

Ωστόσο, δε μου άρεσε που της έλεγα ψέματα. Το μόνο που έκανα τώρα τελευταία ήταν να της λέω ψέματα, και ήξερα πως έπρεπε να της πω τα πάντα, ειδικά για τον υποτιθέμενο φίλο της, τον Γουίλ. Αλλά πώς ακριβώς θα πήγαινε αυτή η συζήτηση; *Λοιπόν, μαμά, οι γείτονές μας είναι εξωγήινοι. Ένας τους κατά λάθος με μετάλλαξε και ο Γουίλ είναι ψυχοπαθής. Καμιά απορία;*

Ναι, ούτε μία στο εκατομύριο.

Λίγο προτού κλείσουμε το τηλέφωνο, μου είπε ξανά να δω γιατρό για τη φωνή μου. Μέχρι στιγμής έπιανε η δικαιολογία του κρυολογήματος, αλλά τι θα έλεγα σε μία ή δύο εβδομάδες; Χριστέ μου, ήλπιζα η φωνή μου να είχε φτιάξει μέχρι τότε, αν και μέσα μου ήξερα πως μάλλον η ζημιά ήταν μόνιμη. Ακόμη ένα ενθύμιο... της παρανοϊκής ζωής μου.

Έπρεπε να της πω την αλήθεια.

Πήρα ένα πακέτο κατεψυγμένα μακαρόνια με τυρί, το έβαλα στα μικροκύματα και κοίταξα τα χέρια μου σμίγοντας τα φρύδια. Μήπως είχαν τις ίδιες ικανότητες με του Ντέιμον και της Ντι; Αναποδογύρισα το μπολ, σηκώνοντας τους ώμους. Πεινούσα πολύ για να το ρισκάρω.

Η θερμότητα δεν ήταν το δυνατό μου σημείο. Όταν ο Μπλέικ με εκπαίδευε να ελέγχω την Πηγή και προσπάθησε να μου μάθει πώς να παράγω θερμότητα –δηλαδή φωτιά–, αντί ν' ανάψω τα κεριά, είχα κάψει τα χέρια μου.

Όσο περίμενα να γίνουν τα μακαρόνια, έμεινα να χαζεύω έξω από το παράθυρο πάνω από τον νεροχύτη. Ο Ντόσον είχε δίκιο νωρίτερα. Ήταν πραγματικά όμορφα όταν ανέτειλε ο ήλιος. Το χιόνι σκέπαζε τα πάντα. Σταλακτίτες πάγου κρέμονταν από τα κλαδιά των δέντρων. Ακόμη και τώρα, στη δύση, ήταν ένας υπέροχος λευκός κόσμος εκεί έξω. Ένωσα τη λαχτάρα να βγω να παίξω.

Τα μικροκύματα κουδούνισαν και έφαγα το εντελώς ανθυγιεινό γεύμα μου όρθια, σκεφτόμενη ότι έτσι τουλάχιστον ίσως έκαίγα περισσότερες θερμίδες. Από τότε που ο Ντέιμον με μετέλλαξε σε αυτό το ανθρωπο-εξωγήινο μεταλλαγμένο φρικιό, η όρεξή μου ήταν εξωπραγματική. Δεν έμεινε σχεδόν τίποτα στο σπίτι.

Όταν τελείωσα, πήρα στα γρήγορα το λάπτοπ μου και κάθισα στο τραπέζι της κουζίνας. Το μυαλό μου είχε σκορπίσει την τελευταία εβδομάδα και ήθελα να κοιτάξω κάτι προτού το ξεχνούσα. Πάλι.

Μπήκα στο Google και πληκτρολόγησα ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Η Βικιπαιδία μου έβγαλε μια ιστοσελίδα του τύπου «Καλωσορίσατε στον Δαίδαλο, τη μυστική οργάνωση της κυβέρνησης» και αμέσως πάτησα να την ανοίξω.

Και έμαθα τα πάντα για την ελληνική μυθολογία.

Ο Δαίδαλος θεωρούνταν καινοτόμος και, ανάμεσα σε πολλά άλλα, είχε δημιουργήσει τον λαβύρινθο στον οποίο ζούσε ο Μινώταυρος. Ήταν επίσης πατέρας του Ίκαρου, του παιδιού που πέταξε με φτερά που είχε φτιάξει ο Δαίδαλος και μετά πνίγηκε. Ο Ίκαρος είχε πετάξει πολύ κοντά στον ήλιο και έτσι τα κέρια φτερά του έλιωσαν και έπεσε στη θάλασσα. Γνωρί-

ζοντας τους θεούς, υποθέτω πως ήταν κάποια μορφή τιμωρίας όχι μόνο για τον Ίκαρο, αλλά και για τον Δαίδαλο, που έδωσε στον Ίκαρο τα κέρνα φτερά, δίνοντάς του έτσι τη θεϊκή ικανότητα να πετά.

Ωραίο μάθημα ιστορίας, αλλά ποιο το νόημα; Γιατί η κυβέρνηση να δώσει στην οργάνωση που παρακολουθούσε τη μετάλλαξη των ανθρώπων το όνομα ενός τύπου...

Και τότε κατάλαβα.

Ο Δαίδαλος δημιουργούσε διάφορα πράγματα που βελτιώναν τον άνθρωπο και όλες οι θεϊκές ικανότητες ήταν σαν τους ανθρώπους που μετάλασσαν οι Φωτεινοί. Ήταν τρελό, αλλά η κυβέρνηση φυσικά και θα έδινε στην οργάνωσή της το όνομα ενός ελληνικού μύθου.

Έκλεισα το λάπτοπ, σηκώθηκα, πήρα το μπουφάν μου και βγήκα έξω. Δεν ήξερα γιατί. Ποιος ξέρει αν κυκλοφορούσαν και άλλοι αστυνομικοί εκεί έξω; Η ζωηρή φαντασία μου σχημάτισε τη μορφή ενός ελεύθερου σκοπευτή κρυμμένου στα δέντρα και μια κόκκινη βούλα στο κούτελό μου. Ωραία.

Αναστενάζοντας, έβγαλα ένα ζευγάρι γάντια από τις τσέπες του μπουφάν μου και άρχισα να βαδίζω βυθισμένη μέχρι το γόνατο στο χιόνι. Έχοντας ανάγκη από κάποια μορφή άσκησης για να ηρεμήσω λίγο το μυαλό μου που κόντευε να φλιπάρει, άρχισα να σχηματίζω μια μπάλα χιονιού στην μπροστινή αυλή. Όλα είχαν αλλάξει μέσα σε μερικούς μήνες και μετά πάλι σε μερικά δευτερόλεπτα. Είχα μετατραπεί από ντροπαλή, διαβαστερή Κέιτι σε κάτι αδιανόητο· σε κάποια που είχε αλλάξει σε κάτι περισσότερο από το κυτταρικό επίπεδο. Δεν έβλεπα πλέον τον κόσμο ασπρόμαυρο και βαθιά μέσα μου ήξερα ότι δε λειτουργούσε πια σύμφωνα με τις βασικές κοινωνικές νόρμες.

Όπως για παράδειγμα το «ου φονεύσεις».

Δεν είχα σκοτώσει τον Μπράιαν Βον, τον αστυνομικό που

είχε λαδώσει ο Γουίλ για να με παραδώσει σ' εκείνον αντί στον Δαίδαλο, όπου θα με χρησιμοποιούσαν για ν' αναγκάσουν τον Ντέιμον να μεταλλάσσει ανθρώπους αντί να τον σκοτώσουν, αλλά το είχα *θελήσει* και θα το είχα κάνει, αν δε με προλάβαινε ο Ντέιμον.

Ήμουν πολύ άνετη με την ιδέα του να σκοτώσω κάποιον.

Για κάποιον λόγο, το ότι είχα σκοτώσει δύο κακούς εξωγήινους, τους Σκοτεινούς, δε με είχε επηρεάσει τόσο όσο το να σκότωνα άνθρωπο. Δεν είμαι σίγουρη τι έδειχνε αυτό για μένα, γιατί, όπως είχε πει και ο Ντέιμον κάποτε, μια ζωή ήταν μια ζωή.

Τα βαμβακερά γάντια μου είχαν γίνει μούσκεμα μέχρι να φτιάξω την πρώτη μπάλα και να περάσω στη δεύτερη. Όλη αυτή η σωματική άσκηση δεν έκανε τίποτε άλλο εκτός από το να μου αναψοκοκκινίσει τα μάγουλα από την παγωνιά. Σκέτη αποτυχία.

Όταν τελείωσα, ο χιονάνθρωπός μου αποτελούνταν από τρία κομμάτια, αλλά δεν είχε ούτε χέρια ούτε πρόσωπο. Αντικατόπτριζε κάπως το πώς ένιωθα μέσα μου. Είχα τα περισσότερα τμήματα του σώματός μου, αλλά μου έλειπαν τα ζωτικά, που με έκαναν πραγματική.

Στ' αλήθεια δεν ήξερα πλέον ποια ήμουν.

Έκανα ένα βήμα πίσω, σκούπισα το μέτωπό μου με το μανίκι μου και άφησα μια τραχιά ανάσα. Οι μύες μου έκαιγαν και το δέρμα μου έτσουζε, αλλά έμεινα να στέκομαι εκεί, μέχρι που ξεπρόβαλε το φεγγάρι από τα πυκνά σύννεφα, λούζοντας ελαφρά με το ασημένιο του φως το ατελές δημιούργημά μου.

Σήμερα το πρωί υπήρχε ένα πτώμα στο δωμάτιό μου.

Κάθισα στη μέση της αυλής, πάνω σε ένα βουναλάκι παγωμένου χιονιού. Ένα πτώμα – ακόμη ένα πτώμα, όπως το πτώμα του Βον που είχε πέσει κοντά στο ιδιωτικό δρομάκι, όπως το πτώμα του Άνταμ που βρισκόταν στο σαλόνι. Μια

άλλη σκέψη που προσπαθούσα ν' αγνοήσω τρύπωσε και έριξε τις άμυνές μου. Ο Άνταμ είχε πεθάνει στην προσπάθειά του να προστατέψει εμένα.

Υγρός, παγωμένος αέρας έτσουξε τα μάτια μου.

Αν είχα πει την αλήθεια στην Ντι, αν της είχα πει από την αρχή τι συνέβη εκείνη τη νύχτα στο ξέφωτο που πολεμήσαμε τον Μπαρούκ και όλα όσα ακολούθησαν έπειτα, εκείνη και ο Άνταμ θα ήταν πιο επιφυλακτικοί στο να ορμήσουν σπίτι μου. Θα ήξεραν για τον Μπλέικ και το ότι ήταν σαν εμένα, ικανός να πολεμά σαν εξωγήινος.

Ο Μπλέικ.

Έπρεπε να είχα ακούσει τον Ντέιμον. Αντίθετα, ήθελα να αποδείξω ότι είχα δίκιο. Ήθελα να πιστέψω ότι ο Μπλέικ είχε καλές προθέσεις, όταν ο Ντέιμον ένωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτόν. Έπρεπε να καταλάβω ότι ήταν τρελός, όταν μου πέταξε εκείνο το μαχαίρι και όταν με έβαλε να πολεμήσω τον Σκοτεινό.

Μόνο που... ήταν τελικά τρελός; Δε νομίζω. Απελπισμένος ήταν. Απεγνωσμένος να κρατήσει ζωντανό τον φίλο του, τον Κρις, και παγιδευμένος σε αυτό που είχε γίνει. Ο Μπλέικ θα έκανε τα πάντα για να προστατέψει τον Κρις. Όχι γιατί η ζωή του ήταν συνδεδεμένη με τον Φωτεινό, αλλά γιατί αγαπούσε τον φίλο του. Ίσως γι' αυτό δεν τον είχα σκοτώσει, γιατί, ακόμη και εκείνες τις στιγμές του απόλυτου χάους, έβλεπα στον Μπλέικ ένα κομμάτι του εαυτού μου.

Δεν είχα κανένα πρόβλημα να σκοτώσω τον θείο του για να προστατέψω τους φίλους μου. Και ο Μπλέικ είχε σκοτώσει έναν δικό μου φίλο για να προστατέψει τον δικό του.

Ποιος είχε δίκιο; Είχε κανείς δίκιο;

Ήμουν τόσο απορροφημένη στις σκέψεις μου, που δεν παρατήρησα τη ζεστασιά στον αυχένα μου. Αναπήδησα όταν άκουσα τη φωνή του Ντέιμον.

«Γατάκι, τι κάνεις;»

Γύρισα και σήκωσα το κεφάλι. Στεκόταν πίσω μου, φορώντας ένα λεπτό φούτερ και τζιν. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από τις πυκνές βλεφαρίδες του.

«Έφτιαχνα έναν χιονάνθρωπο».

Το βλέμμα του πλανήθηκε πίσω μου.

«Μάλιστα. Του λείπουν κάποιες λεπτομέρειες».

«Ναι», είπα σκυθρωπά.

Ο Ντέιμον συνοφρυώθηκε.

«Αυτό δεν εξηγεί το γιατί κάθεσαι στο χιόνι. Το τζιν σου πρέπει να είναι μούσκεμα». Ακολούθησε παύση. «Μισό λεπτό. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ρίξω μια ματιά στον ποπό σου».

Γέλασα. Ο Ντέιμον μπορούσε πάντα να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

Γλίστρησε μπροστά λες και το χιόνι παραμέριζε για χάρη του και κάθισε δίπλα μου, σταυρώνοντας τα πόδια. Για λίγο κανείς μας δε μίλησε και μετά έσκυψε και με έσπρωξε απαλά με τον ώμο του.

«Τι κάνεις στ' αλήθεια εδώ;» ρώτησε.

Ποτέ δεν ήμουν ικανή να του κρύβω πράγματα, αλλά ακόμη δεν ήμουν έτοιμη να μιλήσω.

«Τι γίνεται με τον Ντόσον; Έφυγε ή όχι ακόμη;»

Ο Ντέιμον φάνηκε να μην ήθελε να μιλήσει για το θέμα, αλλά μετά απλώς έγνεψε και είπε: «Όχι ακόμη, γιατί σήμερα δεν τον άφησα καθόλου από τα μάτια μου. Σκέφτομαι να του κρεμάσω κουδούνι».

Γέλασα απαλά.

«Δε νομίζω πως θα το εκτιμήσει ιδιαίτερα».

«Σκασίλα μου», είπε, ελαφρώς εκνευρισμένος. «Το κυνήγι της Μπεθ αποκλείεται να λήξει καλά. Όλοι το ξέρουμε αυτό».

Αναμφίβολα.

«Ντέιμον, πιστεύεις...»

«Τι;»

Ήταν δύσκολο να πω με λόγια αυτό που σκεφτόμουν, γιατί, μόλις το έλεγα, θα γινόταν πραγματικότητα.

«Γιατί δεν έχουν έρθει για τον Ντόσον; Σίγουρα ξέρουν πως είναι εδώ. Είναι το πρώτο μέρος στο οποίο θα ερχόταν αν δραπέτευε. Και αυτοί, απ' ό,τι ξέρουμε, μας παρακολουθούν».

Έδειξα το σπίτι μου. «Γιατί δεν έχουν έρθει γι' αυτόν; Για εμάς;»

Ο Ντέιμον κοίταξε τον χιονάνθρωπο για λίγο αμίλητος.

«Δεν ξέρω. Κάτι δηλαδή υποπτεύομαι».

Κατάπια τον σβόλο φόβου που είχε σχηματιστεί στον λαιμό μου.

«Τι είναι αυτοί;»

«Θες πραγματικά να μάθεις;» Όταν έγνεψα, εκείνος γύρισε πάλι στον χιονάνθρωπο. «Πιστεύω ότι η κυβέρνηση γνώριζε το σχέδιο του Γουίλ, γνώριζε ότι κανόνιζε να ελευθερωθεί ο Ντόσον. Και το άφησαν να συμβεί».

Πήρα μια κοφτή ανάσα και έπιασα μια χούφτα χιόνι.

«Αυτό πιστεύω κι εγώ».

Ο Ντέιμον με κοίταξε, με τα μάτια κρυμμένα πίσω από τις βλεφαρίδες του.

«Το μεγάλο ερώτημα όμως είναι γιατί».

«Η απάντηση αποκλείεται να είναι καλή». Άφησα το περισσότερο χιόνι να γλιστρήσει από τα δάχτυλά μου. «Είναι παγίδα. Θα πρέπει να είναι».

«Θα είμαστε έτοιμοι», είπε έπειτα από λίγο. «Μην ανησυχείς, Κατ».

«Δεν ανησυχώ». Μεγάλο ψέμα, αλλά μου φάνηκε το σωστό εκείνη την ώρα. «Πρέπει με κάποιον τρόπο να είμαστε ένα βήμα μπροστά τους».

«Πράγματι». Ο Ντέιμον τέντωσε τα μακριά του πόδια. Το τζιν του από κάτω είχε μουσκέψει. «Ξέρεις πώς κάνουμε τους ανθρώπους να μας προσέξουν;»

«Εκνευρίζοντάς τους και κάνοντας τα εξωγήινα κόλπα σας;» είπα χαμογελώντας.

«Χαχά. Όχι. Προσποιούμαστε. Διαρκώς προσποιούμαστε ότι δεν είμαστε διαφορετικοί, ότι δε συμβαίνει τίποτα».

«Δεν καταλαβαίνω».

Έπεσε ανάσκελα, τα μαύρα του μαλλιά άπλωσαν πάνω στο λευκό του χιονιού.

«Αν προσποιηθούμε ότι τη γλιτώσαμε με τον Ντόσον που δραπέτευσε, ότι δεν υποπτευόμαστε κάτι ή ότι δεν ξέρουν για τις ικανότητές μας, τότε θα κερδίσουμε χρόνο για να μάθουμε τα σχέδιά τους».

Τον είδα ν' απλώνει τα χέρια στο πλάι.

«Πιστεύεις ότι έτσι θα κάνουν κάποιο λάθος;» ρώτησα.

«Δεν ξέρω. Δε στοιχηματίζω σε αυτό, αλλά μας δίνει ένα πλεονέκτημα. Είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε αυτή τη στιγμή».

Το καλύτερο τελικά ήταν χάλια.

Χαμογελώντας σαν να μην είχε ούτε μια έγνοια στον κόσμο, άρχισε να κουνά χέρια και πόδια σαν να ήταν υαλοκαθαριστήρες. Ωραιοί υαλοκαθαριστήρες.

Άρχισα να γελάω, αλλά το γέλιο σκάλωσε στον λαιμό μου καθώς η καρδιά μου φούσκωσε. Ποτέ δε φανταζόμουν ότι ο Ντέιμον θα έκανε αγγελάκια στο χιόνι. Και, για κάποιον λόγο, αυτό με έκανε να νιώσω θαλπωρή.

«Πρέπει να το δοκιμάσεις», είπε με τα μάτια κλειστά. «Σου δίνει άλλη προοπτική».

Αμφέβαλλα αν θα μου έδινε προοπτική στο οτιδήποτε, αλλά ξάπλωσα δίπλα του και τον μιμήθηκα.

«Που λες, έψαξα στο Google τον Δαίδαλο».

«Αλήθεια; Και τι βρήκες;»

Του είπα για τον μύθο και τις υποψίες μου, στις οποίες ο Ντέιμον γέλασε ειρωνικά.

«Δε θα μου έκανε εντύπωση – ο εγωισμός πίσω από αυτό».

«Εσύ ξέρεις καλύτερα», είπα.

«Πολύ αστείο. Χαχά».

Χαμογέλασα.

«Πώς υποτίθεται ότι θα μου δώσει προοπτική αυτό, είπαμε;»

Χαχάνισε.

«Περίμενε λίγο ακόμη».

Το έκανα. Όταν σταμάτησε και ανακάθισε, μου έπιασε το χέρι και με σήκωσε. Τινάξαμε το χιόνι ο ένας πάνω από τον άλλον – ο Ντέιμον το έκανε με το πάσο του σε κάποια συγκεκριμένα σημεία. Ύστερα, γυρίσαμε να κοιτάξουμε τα αγγελάκια μας.

Το δικό μου ήταν πολύ μικρότερο και πιο άτσαλο από το δικό του. Το δικό του ήταν τέλειο – τι φιγουρατζής. Τύλιξα τα χέρια γύρω μου.

«Περιμένω τη θεία φώτιση».

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα». Έριξε βαρύ το χέρι του στον ώμο μου, έσκυψε και άφησε ένα φιλί στο μάγουλό μου. Τα χείλη του ήταν τόσο, μα τόσο ζεστά. «Πλάκα δεν είχε όμως; Και τώρα...» Με γύρισε πάλι προς τον χιονάνθρωπο. «Ας ολοκληρώσουμε τον χιονάνθρωπό σου. Δεν μπορεί να μείνει μισός. Όχι τώρα που είμαι εγώ εδώ».

Η καρδιά μου πέταξε. Είχα αναρωτηθεί πολλές φορές αν ο Ντέιμον διάβαζε τη σκέψη. Συχνά έπεφτε διάνια. Έγειρα το κεφάλι μου πίσω στον ώμο του και αναρωτήθηκα πως είχε γίνει από πρώτης τάξης κόπανος σε αυτό... αυτό τον τύπο που ακόμη με εξόργιζε αλλά ταυτόχρονα διαρκώς με ξάφνιαζε και με γοήτευε.

Αυτός ήταν ο τύπος που είχα ερωτευτεί παράφορα.

Έπειτα από όλα όσα συνέβησαν, δεν είμαι πλέον η ίδια Κέιτι. Είμαι διαφορετική... και δεν ξέρω τι θα σημαίνει αυτό τελικά. Κάθε βήμα προς την ανακάλυψη της αλήθειας μάς οδηγεί στο μονοπάτι της κρυφής οργάνωσης που πειραματίζεται στα εξωγήινα υβρίδια, και συνειδητοποιώ όλο και περισσότερο τι είμαι ικανή πλέον να κάνω. Ο θάνατος παραμονεύει ένα αγαπημένο πρόσωπο, βοήθεια έρχεται από την πιο απίθανη πλευρά, και φίλοι γίνονται οι χειρότεροι εχθροί, αλλά εμείς δε γυρνάμε πίσω. Ακόμη κι αν τελικά οι κόσμοι μας καταστραφούν για πάντα. ΜΑΖΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ... ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ!

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16154